

עפ"ג 46825/03/15 - סאמי קודסי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

כב' ס. הנשיא רויטל יפה-כ"ץ, אב"ד עפ"ג 46825-03-15
כב' השופטת יעל רז-לוי
כב' השופט יואל עדן

המערער:

סאמי קודסי
על ידי ב"כ עו"ד גיא אשר

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל
על ידי ב"כ עו"ד אביב דמרי, פמ"ד (פלילי)

פסק דין

השופט יואל עדן:

הערעור

1. המערער הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בבית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע (כב' השופט אלון אופיר), בעבירות של גרימת מוות בנהיגה רשלנית, עבירה לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] סטיה מנתיב הנסיעה לפי תקנה 40(א) לתקנות התעבורה ונהיגה בשכרות עבירה לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש].

על פי כתב האישום, בתאריך 04/01/2013 בשעה 01:05, נהג המערער ברכבו, כשהוא שיכור ובגופו ריכוז אלכוהול של 63 מ"ג, העולה על המידה המותרת הקבועה בסעיף 64ב(א)(3א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], לנהג שטרם מלאו לו 24 שנים. תוך כדי הנסיעה, התקרב המערער לקטע כביש שבו בכיוון נסיעתו הייתה עקומה ימינה, כביש דו סטרי, בעל שלושה נתיבי נסיעה לכל כיוון, כאשר בין המסלולים הפריד אי תנועה מוגבה ורחב, עליו עמודי חשמל, אשר הוצבו על בסיס עשוי מקוביות בטון.

ביציאה מהעקומה ימינה, הסיט המערער את רכבו שמאלה בחדות, כתוצאה מכך הרכב סטה שמאלה בצורה אלכסונית, עלה על אי התנועה ופגע עם דופן ימין בקוביית בטון של עמוד חשמל.

כתוצאה מהתאונה מר דאהר עלא ז"ל, יליד 1991, אשר נסע ברכבו של המערער, נחבל חבלות קשות ונפטר בבית חולים, מספר שעות לאחר התאונה. המערער נחבל חבלות קלות.

2. לאחר שמיעת הראיות, הרשיע בית המשפט קמא את המערער, בהכרעת דין מפורטת ומנומקת, בכל העבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום.

בגזר הדין הוטל על המערער עונש של 12 חודשי מאסר בפועל, 6 חודשי מאסר מותנה, פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 10 שנים וקנס בסך 4,000 ₪.

הערעור הינו הן על ההרשעה והן על גזר הדין.

פסק הדין של בית משפט קמא

3. בהכרעת הדין התייחס בית המשפט קמא לתשתית הראייתית שעלתה בפניו ולכל טענות הצדדים, ולהלן יפורטו אך הקביעות המרכזיות.

בית המשפט קמא פירט את השאלות, אשר במחלוקת ואשר היו המרכזיות להכרעה וביניהן אם המערער היה שיכור, עת נהג ברכב, האם כטענת המערער נכנס כלב בפתאומיות לנתיב נסיעתו, ככל שאכן נכנס כלב לנתיב הנסיעה, כנטען, האם החלטת המערער לסטות מהנתיב בחדות וללא בלימת חירום היא החלטה סבירה, הנעדרת רשלנות, והאם יש נפקות להחלטת העירייה להציב על אי התנועה את קוביות הבטון.

נקבע כי המערער, בהתאם לת/7 ("זיכרון דברים על נטילת דגימת דם לבדיקת שכרות" ו-"דין וחשבון על נטילת דם לבדיקת שכרות"), היה שיכור והוכח מעל לספק סביר, באמצעות בדיקת מעבדה תקינה, כי רמת האלכוהול בגופו של המערער, עת נהג ברכב, הייתה 63 מ"ג שהם, כפי שקבע בית המשפט קמא, 13% מעל הרף המקסימאלי המותר בחוק, 50 מ"ג לכל 100 מ"ל דם. ייאמר כבר עתה, הגם שלא הוגש ערעור שכנגד על ידי המשיבה, בשים לב לכך שהמערער הורשע, בעבירה בניגוד לסעיף 64ב(א)(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], כאשר מדובר בנהג שטרם מלאו לו 24 שנים, וכך הוא המערער, שהינו יליד 1991, כל ריכוז העולה על 10 מ"ג הינו מעל הרף המקסימאלי המותר בחוק, ולא ריכוז העולה על 50 מ"ג.

בעניין זה, דחה בית המשפט קמא טענות רבות שהועלו על ידי המערער ביחס לת/7 לפיהן, הרישום של הטופס לא בוצע על ידי הרופא עצמו, הגם שחתימותיו מופיעות על הטופס, וכן קבע כי המסמך עומד בדרישות שנקבעו בדיון. כן נדחו כלל טענות המערער ביחס לכך, תוך שבית המשפט קמא קובע כי חיזוק נוסף הוא מוצא בעדות המערער, לפיה אכן שתה אלכוהול טרם הנהיגה.

ביחס לטענה שהעלה המערער על כי נכנס כלב בפתאומיות לנתיב נסיעתו, התלבט בית המשפט קמא רבות והחליט לבסוף לקבל את טענת ההגנה "**הגם שלא מעט נתונים הראו כי גרסת הכלב שפרץ לנתיב נסיעת הנאשם אינה מתיישבת עם הראיות...**". בית המשפט קמא התייחס לכך שמדובר בעדות כבושה, אשר הופיעה רק מספר ימים לאחר

התאונה ולא בחקירה הראשונה והתייחס גם לאופן חקירת המערער במשטרה, כאשר לצדו ישב אביו אשר בית המשפט קבע כי "הדריך, התערב והשפיע ללא ספק על חקירת בנו...". למרות כל האמור, החליט בית המשפט קמא לקבל כעובדה כי כלב התפרץ לנתיב הנסיעה של המערער, תוך שציין כי אביו של המערער מצא טביעות בעל חיים בצד הכביש, אותן תיעד (נ/3), והוסיף כי לא מצא בחקירת המערער אינדיקציה ברורה לאי אמירת אמת ביחס לכניסת כלב לנתיב נסיעתו.

ביחס לסטייה מנתיב הנסיעה בחדות, תחת בלימת חירום של הרכב, קבע בית המשפט קמא כי ככל נהג סביר היה על המערער לצפות כי במהלך נהיגתו בעיר עלול אדם או בעל חיים להתפרץ לנתיב נסיעתו, המערער בחר, בכדי להימנע מפגיעה בכלב בפעולה של סטייה חדה עם ההגה שמאלה, לו היה בוחר בבלימה או בסטייה קלה לנתיב שמאלה לא הייתה מתרחשת עלייתו על אי התנועה והייתה נמנעת התוצאה הקטלנית. נתון חשוב אליו התייחס בית המשפט קמא הינו כי מדובר בכביש ראשי, מואר, בעל שלושה נתיבים בכיוון הנסיעה, והמערער נהג בנתיב האמצעי. בית המשפט קמא הוסיף כי אין הוא יודע האם הסטייה החדה בה בחר המערער, תחת ניסיון בלימה עם סטייה קלה, נובעת מחוסר ניסיון בנהיגה, ממצב השכרות בו היה נתון, או מחוסר תשומת לב לדרך ובהלה כתוצאה מהופעת הכלב, והוסיף כי אין חשיבות משפטית לסיבה אשר הובילה לתגובת היתר המסוכנת, אלא רק העובדה כי תגובת המערער הייתה בלתי סבירה, אף ביחס לרצונו הלגיטימי לחמוק מפגיעה בכלב. לסיכום, נקבע כי סטייה שמאלה ועליה על אי תנועה, כדי להימנע מפגיעה בכלב, הינה התנהגות רשלנית.

הועלו, על ידי ב"כ המערער טענות ביחס להצבת קוביות בטון על אי התנועה, ובבחינת בית המשפט קמא את נפקות החלטת העירייה להצבת הקוביות קבע הוא כי אין בפעולה האמורה כדי לנתק את רשלנות המערער, וכי אין נפקות לבחינת התנהלות העירייה בבחירתה להציב את קוביות הבטון על אי התנועה. גם אם היו חונים על אי התנועה כלי רכב או גם אם הייתה נבנית מזרקה, לא יכול היה המערער לתלות בחפצים שהיו מצויים על אי התנועה את האחריות לסטייה מהנתיב, אבדן השליטה ברכב ו"כניסתו בחפצים אלה", ו"התנהלות הנאשם בנהיגת רכב עת היה שיכור, ובחירת תגובתו להופעת הכלב, היא אשר הובילה לאבדן השליטה ולתוצאה הקטלנית".

לאור כל האמור, קבע בית המשפט קמא כי הוכח מעל לספק סביר, כי המערער נהג ברכב בעודו שיכור, סטה שלא כדין מנתיב נסיעתו וגרם ברשלנותו למותו של אדם.

4. בגזר הדין קבע בית המשפט קמא כי בהתאם לענישה הנגזרת בפועל ביחס לתיקים מסוג זה, מתחם העונש ההולם כולל מאסר בפועל של 6-24 חודשים, פסילה בפועל של 5-15 שנים וכי הקביעה בתוך המתחם הינה תלויה נסיבות כל מקרה ולתוך קביעה בתוך המתחם יש לבחון את רף הרשלנות, תוצאות התאונה, העבר התעבורתי או הפלילי ונסיבות נוספות.

ביחס לרף הרשלנות של המערער בפרשה זו, קבע בית המשפט קמא כי יש למצב את התנהגות המערער על רף רשלנות בינוני עד גבוה וכי על אף העובדה כי נהיגה במצב שכרות אמורה להוביל את רף הרשלנות לחלקו העליון של המתחם, לאור טענות ההגנה ונימוקיה, רף הרשלנות הגבוה עובר לכיוון מרכז.

בית המשפט קמא בחן את עברו התעבורתי של המערער, הכולל 5 הרשעות קודמות כשהוא בעל ותק של 5 שנים, וציין כי בשנת 2009 גרם המערער לתאונה אחרת, אף היא כתוצאה מסטייה מנתיב נסיעה ובאותה פרשה גם נהיגה בקלות

ראש ורישיונו נשלל למשך 4 חודשים ובשנת 2012 נהג במהירות מופרזת ורישיון נשלל למשך 3 חודשים, לצד עונשים מותנים וקנס.

בית המשפט קמא בחן את התסקיר החיובי, אשר הוגש על ידי שירות המבחן ואשר עולה ממנו כי המערער אדם נורמטיבי לחלוטין ואף ציין בפני שירות המבחן כי שתיית האלכוהול מצדו הייתה שגויה ואימפולסיבית, כי שירות המבחן התרשם כי המערער לוקחת אחריות מלאה על התנהלותו במהלך התאונה, אך לא קיבל את המלצת שירות המבחן שלא לגזור מאסר ולהטיל של"צ.

בפני בית המשפט קמא הובאו גם ראיות לעונש ולאחר שבחן הוא את מכלול הראיות והטענות, קבע כי תקופת מאסר בת 12 חודשים מצויה בלב מתחם הענישה ומשקפת פרק זמן המאזן רף רשלנות בינוני עד גבוה, עם עבר תעבורתי שלמערער, בנסיבות תאונה זו, וגזר על המערער את הענישה, כמפורט לעיל.

נימוקי הערעור

5. ביחס להכרעת הדין טוען המערער כנגד כמעט כל קביעות בית המשפט קמא, המפורטות לעיל.

ביחס להליך נטילת הדם מהמערער - נטען כי הדגימה ניטלה בניגוד להוראות הדין, רישום הטופס בוצע בניגוד להוראות הדין, לא סומן באיזה חומר "חיטוי ללא אלכוהול" נעשה שימוש, וקיימת חשיבות לשאלה מי מילא, טכנית, את טופס הדין וחשבון הקשור בבדיקה, ואין לקבל את תוצאות בדיקת הדם ואין לקבוע כי היא תקינה, לאור הליקויים הרבים, לרבות ליקויים ב"שרשרת".

ביחס לשאלה האם סטיית המערער שמאלה בתגובה להתפרצות כלב היא בגדר התנהגות רשלנית, נטען כי במצב הדחק בו היה נתון המערער, הוא פעל באופן סביר והגיוני המצופה מכל אדם מן הישוב, כאשר ניסה להימנע מדריסת בעל חיים המתפרץ לנתיב נסיעתו, לכל היותר פעל הוא בשיקול דעת מוטעה בשעת דחק ללא רשלנות, והחליט לסטות שמאלה מתוך הנחה שבכך יצליח להימלט מהכלב ולעבור לנתיב השמאלי, או לכל היותר יעלה על שטח ההפרדה שלשמאלו וייעצר ולא היה צריך לצפות כי התחמקות מהכלב תוביל לאיבוד שליטה ופגיעה בקוביית בטון המונחת על אי התנועה. עוד הוסיף כי סטיה שמאלה לא הייתה חדה, לאור המהירות, וכי כל סטיה מתונה או חדה הייתה מובילה לאותה תוצאה, המערער לא יכול היה להימנע מעליה על שטח ההפרדה, והסיכון שנטל היה סיכון סביר.

ביחס להצבת קוביות הבטון על אי התנועה, נטען כי העירייה התרשלה בהצבת בסיסי הבטון, כאמור, והם אלה אשר תרמו באופן ממשית לתוצאות התאונה, עד כדי ניתוק הקשר הסיבתי בין התנהגות המהירה לתוצאות התאונה.

מכל האמור, עותר ב"כ המערער להתערב בהכרעת הדין ולזכות את המערער.

6. ביחס לגזר הדין - נטען כי מתחם העונש ההולם אינו כפי קביעת בית המשפט קמא, לא ניתן משקל מספיק לעובדה שהרכב פגע בקוביות בטון אשר הוצבו על ידי העירייה, בית המשפט קמא התייחס בחומרה יתירה לעובדה שבדמו של המערער נמצאה כמות אלכוהול גבוהה מהמותר בחוק, וכי מדובר בסטייה נמוכה מהמותר, דהיינו 63 מ"ג במקום 50 מ"ג, לא ניתן משקל מספיק לכך שכלב התפרץ באופן מפתיע לנתיב הנסיעה והיה גורם ישיר לסטייה מהנתיב, התסקיר מנומק, חיובי ויוצא דופן בהמלצה לעונש הכולל של"צ ולא מאסר, למרות שמדובר בתאונה שהסתיימה בתוצאה קטלנית ולא נומקה החלטה שלא לקבל את ההמלצה באופן ברור, והמערער סטודנט למשפטים, ללא עבר פלילי, צעיר ונורמטיבי אשר בתאונה את חבר ילדותו הקרוב, חווה דיכאון של ממש ושליחתו למאסר עלולה לפגוע בסיכויי שיקומו.

ביחס לפסילה - נטען כי לא היה על בית משפט קמא להטיל 10 שנות פסילה וראוי היה להקל על המערער.

מכל האמור, עותר ב"כ המערער, ביחס לגזר הדין, לקצר את תקופת המאסר ואת תקופת הפסילה בפועל.

תשובת המשיבה לערעור

7. ב"כ המשיבה עותר לדחיית הערעור על שני חלקיו.

ביחס לשאלת רשלנות המערער נטען כי יש לקבל את קביעת בית משפט קמא, מדובר בכביש בעל שלושה נתיבים, כאשר המערער נוהג באמצעי. בית המשפט קמא בחן את התנהגות המערער והציפייה מנהג היא שיפעל כנהג מיומן, גם מקום בו נכנס גורם היוצר סיכון לנהג, ובצדק נקבע כי מדובר בסטייה רשלנית.

ביחס לשכרות - נטען כי המערער לא היה שיכור ב-13% מעל המותר, כפי קביעת בית משפט קמא, אלא ב-630% לאור כך שהרף המותר הוא 10 מ"ג.

ביחס לכניסת הכלב לנתיב נסיעת המערער, נטען כי עדות המערער הינה כבושה, הואיל והיו לו כמה אפשרויות קודם לכן לומר שכלב קפץ, אך הוא לא עשה כן.

ביחס לקוביות הבטון נטען כי מהנדס העירייה העיד והמרחק בו הוצבו הקוביות מחמיר יותר מהתקן, והעובדה שהעירייה הסירה אותם לאחר מכן, אין משמעותה שהעירייה הייתה רשלנית ומבחינה משפטית אין בהימצאותן של קוביות הבטון נפקות משפטית, מלבד נסיבות בהתאם לתיקון 113, ואין הן גורם המנתק את הקשר הסיבתי.

ביחס קביעה כי המערער היה שיכור, סעיף 64 מטרתו לדאוג למהות ולנסיבות של לקיחת הדגימה, המועדים והמקום, במקרה זה כל האינפורמציה הוגשה לבית המשפט באמצעות הבוחן ובהסכמה. הבוחן אישר כיצד בוצעה הבדיקה, סיפר כי הוא מילא את הטופס ולבסוף הגישו לרופא אשר קיבלו וחתם עליו, ובכך נתן תוקף לכל הכתוב שם. וכי לא ייתכן כי

הרופא לא יחקר, ולאחר מכן יועלו על ידי בא כוח המערער כל מיני אופציות, והמסמך הוגש בהסכמה כך שהוסכם כי מה שנעשה תקין.

עוד נטען ביחס לעניין זה כי משנלקחה ממנו הבדיקה, חתם בתחתית העמוד ודר' גופר העיד כי חיטוי בחומר אלוהול לא בהכרח מזהם את בדיקת הדם.

ביחס לערעור על גזר הדין, נטען כי בית המשפט מתערב בגזר דין של בית משפט קמא רק מקום בו הענישה לוקה בחוסר סבירות קיצוני, במקרה זה מדובר באירוע חמור ביותר, בו בחור צעיר נוהג כשהוא שיכור ויש חזקת שכרות לפיה מי שנוהג כשיכור, יכולתו הקוגניטיבית אך נחלשת, והדבר לא הופרך. המערער סטה באופן קיצוני וכתוצאה מכך נגרם מותו של אדם. בא כוח המשיבה מפנה לעברו התעבורתי של המערער ולכך שפעמיים הוטלה עליו שלילה, והוא אף גרם לתאונה בעבירה זהה, בסטייה מנתיב.

ביחס לתסקיר, נטען כי רוב עבירות הרשלנות מבוצעות על ידי אנשים נורמטיביים, וכשניתנת המלצה חיובית, היא אינה מחייבת את בית המשפט ואין הוא מחויב בנימוק מדוע הוא אינו מקבל תסקיר חיובי.

מכל האמור, עותר בא כוח המאשימה לדחות את הערעור על שני חלקיו.

דין והכרעה

8. לאחר עיון בהכרעת הדין, גזר הדין, תיק בית המשפט קמא וטענות הצדדים, המסקנה הינה כי דין הערעור, על שני חלקיו, להידחות.

אין ממש בשורת הטענות אשר הועלו, לא כנגד הכרעת הדין ולא כנגד גזר הדין. למרות התלבטותו בסוגיה אם כלל התפרץ כלב לנתיב הנסיעה, והספיקות בקשר לכך, קיבל בית המשפט קמא את גרסת המערער בעניין זה, אך מכל מקום קביעותיו, הן ביחס לרשלנות גם אם כפועל יוצא מהתפרצות כלב הינה, והן ביחס לשאר המחלוקות, הינן מבוססות בראיות ובנסיבות התאונה. אני מוצא כי בית המשפט קמא הקל משמעותית עם המערער, ביחס לרף הרשלנות אשר קבע, ולטעמי, מדובר ברשלנות קשה וחמורה ברמה גבוהה ביותר.

בנסיבות של התאונה, ומשמדובר ברשלנות חמורה ביותר, ברף גבוה ביותר, תוך נהיגה בשכרות, הרי שהענישה אשר הוטלה על המערער, הינה ענישה מקלה.

9. ביחס להתפרצות הכלב, לנתיב הנסיעה והסטייה שמאלה - רבים הספקות ביחס לגרסה הכבושה של המערער בטענתו כי הסיבה לסטייה שמאלה הינה התפרצות כלב. בית המשפט קמא בחן באופן מפורט את כל השיקולים לכאן או לכאן, אם לקבל גרסה זו של המערער, אם לאו ונראה כי אך מחמת הספק, החליט הוא לקבל את גרסת המערער. ב"כ המערער טען כנגד אפשרות ב"כ המשיבה לטעון בעניין זה בהיעדר ערעור שכנגד, ואולם, המערער הורשע לבסוף, ומשכך רשאית המשיבה להעלות טענות כנגד קביעות מסוימות, גם אם בסופו של ההליך נתקבלה עמדתה ביחס לעצם

ההרשעה. לגופו של עניין, אינני מוצא כי יש להתערב בקביעה זו של בית המשפט קמא אך מצאתי לנכון להתייחס לכך לאור הטענות הרבות שהועלו בעניין זה.

10. ביחס לרשלנות ולהתנהגות ופעולת המערער בכך שסטה באופן חד שמאלה, סטיה אשר הביאה לעליית הרכב על אי התנועה עד לכדי התנגשות בקוביית הבטון אשר הוצבה עליו - יש לקבל את הנימוקים והמסקנה של בית המשפט קמא, הן ביחס לצפייה שהיה על המערער לצפות והן ביחס לפעולתו לאחר מכן. אכן, בנסיבות מסוימות, ייתכן והתפרצות לתוך נתיב הנסיעה של בעל חיים, כלי רכב אחר, או אדם, יכול ויהיה בהם כדי להביא לתגובה אשר אף אם תוצאתה תהיה קשה, ייתכן ולא תוטל אחריות בשל היעדר רשלנות. יש לבחון כל מקרה לגופו. במקרה זה, מדובר בכביש אשר בו שלושה נתיבי נסיעה בכיוון נסיעתו של המערער, הכביש היה מואר והמערער נסע בנתיב האמצעי. נתיב שלם עמד לשמאלו, ויכול היה לבצע סטייה שמאלה, אשר לא היתה מביאה לעלייה על אי התנועה, אלא אך לסטות לנתיב השמאלי. כפי שקבע בית המשפט קמא, אכן ניסיון להימנע מפגיעה בבעל החיים הנתען על ידי המערער, הינו לגיטימי, אך יש לבחון האם התגובה עומדת ברף של סבירות. התשובה לכך הינה שלילית - אין זה סביר כי כתוצאה מהתפרצות נטענת של בעל חיים המשמעות הינה סטייה כה חדה שמאלה עד כדי מעבר אל מעבר לנתיב ריק שנמצא משמאל, אל תוך אי תנועה, ואף המשך נסיעה עוד שמאלה, למרחק נוסף של כשני מטרים לתוך אי התנועה, עד כדי פגיעה בקוביית הבטון הנמצאת על אי התנועה. עיון בלוחות התצלומים אשר הוגשו לבית המשפט קמא (5/ת) מביא למסקנה ברורה כי גם אם עלה הרכב על אי התנועה, גם באי התנועה עצמו, מקום רב היה עדיין לסטות באופן שלא יוביל לפגיעה בקוביית הבטון.

עוד מקובלת עליי קביעת בית המשפט קמא כי יש לשמור על נתיב הנסיעה, וכי בהתאם לפסיקה, כמו גם לניסיון החיים והשכל הישר, הסטייה מהנתיב מעבירה את הנטל לנאשם לסתור את חזקת הרשלנות. בענייננו, אני מוצא כי הרשלנות אינה אך תוצאת חזקה, אלא הינה מסקנה ברורה וישירה ממכלול הנסיבות המתוארות לעיל, גם אם מקבלים אנו את הטענה הכבושה בדבר התפרצות כלב לנתיב הנסיעה. מדובר בסטייה חדה מאוד שמאלה, אשר לא רק שהביאה לסטייה מהנתיב, אלא הביאה גם לסטייה מנתיב שלם נוסף שלשמאל הנתיב בו נסע המערער. ואם לא די בכך, הרי שהסטייה החדה הביאה גם להמשך פניית הרכב שמאלה, ולמעבר קטע נוסף על גבי אי התנועה, עד לפגיעה בקוביית הבטון.

מדובר ברשלנות ברמה גבוהה אשר מוכחת בפועל, ומשתמעת באופן ברור ממכלול הנסיבות, ואינה קמה אך מכוח החזקה האמורה.

המערער לא עמד ולו בתחילתו של הנטל להוכיח, למרות כל האמור, כי אין מדובר ברשלנות.

11. אשר לקוביית הבטון - לא הוכחה כל רשלנות של גורם כלשהו בהצבת קוביית הבטון על גבי אי התנועה. לא רק שהכביש מואר, אלא שמהתמונות 5/ת עולה בבירור כי קוביות הבטון לא רק שנמצאות במרחק משפת אי התנועה הרחב לכשעצמו, אלא שנראות הן בבירור לכל מי אשר נוסע בכביש. קבלת הטענה בדבר ניתוק קשר סיבתי או אשמו של אחר, בקיומו של חפץ כזה או אחר על גבי אי התנועה, משמעותה כי לעולם יהיה נוהג ברכב פטור מאחריות אם יפגע בכל חפץ אשר נמצא גם מעבר לכביש, בצדו. אין לקבל טענה זו. לא רק שאינני מוצא כי ההצבה של קוביית הבטון מנתקת את הקשר הסיבתי, אלא שגם אינני מוצא כי יש בה כדי לצמצם את מידת רשלנותו של המערער. המערער בכך

שסטה סטייה כה חדה שמאלה, עד כדי מעבר אל מעבר לנתיב נוסף על הנתיב בו נהג, ועוד אל מעבר למרחק של קוביית הבטון מהכביש, הוא אשר גרם לתאונה, ומדובר בנהיגה רשלנית ביותר, בפעולה אשר כלל אינה מצויה בתחום הסבירות, ואשר היא הגורם לתאונה ולתוצאותיה.

12. אשר לקביעת בית המשפט קמא כי המערער היה שיכור - אינני מוצא כל ממש בשורת הטענות הטכניות במהותן אשר הועלו על ידי בא כוח המערער. בית המשפט קמא התייחס לכל טענה וטענה, נימוקיו ברורים, יש לקבלם, ולא מצאתי כל פגם לא בתהליך הבדיקה כפי שעולה מהראיות וגם לא באופן הרישום. יתרה מכך, ת/7 הוגש למעשה בהסכמה. ת/7 הינו אותו מסמך אשר לגביו מועלות הטענות הרבות של בא כוח המערער, ואשר כולל זיכרון דברים על נטילת דגימת הדם ו"דין וחשבון על נטילת דם לבדיקת שכרות - לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה (נוסח חדש)". בא כוח המערער לא ביקש לחקור את הרופא החתום על ה"דין וחשבון על נטילת הדם", ולמרות שבחר הוא שלא לחקרו ולא להפנות אליו שאלות, מעלה הוא שורה ארוכה של טענות כנגדו, כנגד פעולות שביצע או לא ביצע, וכנגד כל תהליך הבדיקה העולה מהמסמך עליו חתום הרופא. בא כוח המערער אף שואל "על מה אני אחקור אותו על מה שעשה לפני שנתיים?", ומוסיף שורת טענות והנחות על העומס בחדר המיון וכיוצא באלו טענות. יש לדחות גישה זו לפיה בעל דין בוחר שלא לזמן לעדות מי אשר הינו גורם מרכזי לגביו נטענות טענות על מסמך עליו הוא חתום, ויש לדחות העלאת ספקולציות, השערות, וטענות עובדתיות בלא כל בסיס ראיתי.

בדין נקבע על ידי בית משפט קמא כי הוכח מעל לספק סביר "**באמצעות בדיקת מעבדה תקינה**" כי עת נהג המערער ברכב, הייתה רמת האלכוהול בגופו - 63 מ"ג.

יש לקבל את טענת בא כוח המשיבה כי אין מדובר אך ב-13% מעל הרף המקסימלי המותר בחוק כפי קביעת בית המשפט קמא. סעיף 64ב(א)(3) קובע כי כאשר מדובר באחת החלופות המנויות בסעיף, הרי ששיכור הוא מי שלפי דגימת דם, מצוי בגופו אלכוהול בריכוז העולה על 10 מ"ג ב-100 מ"ל דם. אחת החלופות הינה בס"ק (ב) - "**נהג שטרם מלאו לו 24 שנים**". המערער יליד 01.05.1991, והתאונה אירעה בתאריך 04.01.2013. מכאן, שחלופה זו מתקיימת ביחס למערער ולפיקך, ריכוז אלכוהול העולה על 10 מ"ג משמעותו כי המערער שיכור, כך ולא ריכוז של 50 מ"ג. מכאן, שרמת שכרותו של המערער אל מול הרף אשר נקבע בחוק, הינה גבוהה ביותר. במערער נמצא ריכוז של 63 מ"ג אלכוהול, בהתאם לת/40 אשר הוגשה בהסכמה. מכאן, שאכן כטענת בא כוח המאשימה, ריכוז האלכוהול בגופו של המערער היה ב-630% גבוה יותר מהרף אשר נקבע בחוק. מדובר בריכוז אלכוהול גבוה ביותר.

13. מכל האמור יש לקבל את קביעות בית משפט קמא ביחס לכך שהמערער התרשל, בנהיגתו הרשלנית גרם לתאונה ולמותו של המנוח, וכי המערער היה שיכור עת נהג ברכב, אולם השכרות הינה ברף גבוה באופן משמעותי מעבר לזה אשר נקבע.

לצד קבלת קביעת בית המשפט קמא כי המערער התרשל, לטעמי, התרשלותו גבוהה וחמורה מכפי הקביעה של "**רף רשלנות בינוני עד גבוה**". מכלול הנסיבות המפורטות לעיל, משמעותו רשלנות גבוהה וחמורה ביותר.

רף הרשלנות עניינו לקביעה של מתחם העונש ההולם, וכן רלוונטי הוא גם לקביעה של הענישה במסגרת המתחם.

14. אשר לערעור על גזר הדין - בהינתן רף הרשלנות והחומרה הגבוהים כאמור, הרי שמדובר בענישה המקלה עם המערער.

המערער נוהג ברכב כשהוא שיכור במידת שכרות גבוהה ביותר, גורם ברשלנות לתאונת דרכים, תוך שהוא סוטה סטייה חדה שמאלה עד כדי מעבר נתיב, ומעבר אל מעבר לנתיב נוסף, נסיעה בתוך אי התנועה עד פגיעה בקוביית בטון שעליו.

לא הוגש ערעור שכנגד על ידי המשיבה, ומטעם זה אינני מוצא לנכון להרחיב בשאלת מתחם העונש ההולם והענישה במסגרתו.

הענישה המפורטת לעיל, בנסיבות האמורות, הינה ענישה ברף נמוך, אשר לא רק שמגלם הוא את כל הטענות והנסיבות לקולא אשר הועלו על ידי המערער ואשר עולים מהתסקיר החיובי של שירות המבחן, אלא שלטעמי מקלה היא אף מעבר לכך באופן משמעותי.

התנהלות כפי המתואר לעיל, ואשר תוצאתה כה קשה, עד אובדן חיי אדם, מחייבת ענישה מחמירה.

משכך, דין הערעור גם על גזר הדין להידחות.

15. אשר על כן, מסקנתי היא, וכך אציע לחברותי, כי דין הערעור על שני חלקיו להידחות.

יואל עדן, שופט

ס. הנשיא רויטל יפה-כ"ץ, אב"ד:

אני מסכימה.

השופטת רויטל יפה-כ"ץ
ס.נשיא

השופטת יעל רז-לוי:

אני מסכימה.

יעל רז-לוי, שופטת

אשר על כן הוחלט כאמור בחוות דעתו של כב' השופט עדן לדחות את הערעור על שני חלקיו.

ניתן היום, כ"ה אלול תשע"ה, 09 ספטמבר 2015, במעמד הצדדים.

עמוד 10

יואל עדן, שופט

יעל רז- לוי, שופטת

ס.הנשיא, רויטל יפה-

כ"ץ

אב"ד